

n.a.v. het overlijden van Raveel

Graaf Renaud de Kerchove de Denterghem en de Beerveldse Raveel-kelders

Al vele jaren slaagt hij erin zijn Beervelde op de nationale kaart te zetten, uit de smog te halen, en als een gordel van smaragd tot in het zonlicht te rijden. Tweemaal per jaar maakt hij met zijn Tuindagen het Beerveldse Park tot dé groene long van Lochristi, omstreken en nog veel verder: Graaf Renaud de Kerchove de Denterghem. Naar aanleiding van het overlijden van Roger Raveel die er in de kelders van het landhuis ettelijke fresco's maakte, hadden we een boeiend gesprek met de graaf.

'Renaud' als voornaam, is behoorlijk uniek, vindt u niet?

Dat had u aan mijn ouders moeten vertellen, maar ik kan ermee leven. Men heeft me overigens ooit verteld dat er geen heilige Renaud bestaat, maar anderzijds, op 't Ros Beiaard zat er wél een Renaud. Dat was een koene ridder en een rebel. Als kind, kon ik me dus geen betere patroonheilige dromen uiteraard!

Maar bepalender is natuurlijk nog de adellijke familienaam met titel en alles...

Tja, de adel! Wat mensen zich daar allemaal bij voorstellen! Er bestaat natuurlijk geen enkel verschil tussen wie zogezegd 'van adel' is en wie het zogezegd niet is. Of, beter gezegd, het bestaat alleen maar tussen de oren. Het enige wat de mensen die 'van adel' zijn, gemeen hebben, is dat zij allen ooit een voorvader hebben gehad die rijk was. Ik zeg wel degelijk 'ooit' want vandaag is de grote meerderheid van die mensen met adellijke namen en titels al lang niet rijk meer! Een aristocratische naam kan ook ballast zijn, die je je hele leven achtervolgt. Het derde-generatiesyndroom, ken je dat? De grootvader is arm geboren, maar hij slaagt er toch in iets uit de grond te stampen. Zijn kinderen hebben het hard te verduren, en leren de waarde kennen van werken en van geld. Zij laten de zaak bloeien maar ze geven aan hun

kinderen alles wat ze zelf niet gekregen hebben, vooral veel comfort en luxe dus, maar ook helaas, te weinig tijd. En zo geraakt de derde generatie verwend: werken wordt als zwaar ervaren. Maar ja. Wie ben ik om over zoiets te spreken en preken? Alles wat ik kan zeggen, is dat in China, Vietnam of Singapore je die gretige honger van de eerste generatie nog wél ziet.

Werd u in het Frans of in het Nederlands opgevoed?

In het Frans, dat hoort men toch genoeg! Mijn vader was diplomaat en woonde in Brussel als hij niet 'op post' in het buitenland was. Beervelde was zijn buitenverblijf. Toen mijn vader overleed, hadden mijn broers en ik de moed niet om mijn moeder te overtuigen het domein te verkopen en zo ben ik in Beervelde beland, om te kijken of het mogelijk was van dit domein iets anders te maken dan het buitenverblijf van een Brusselse familie. Stap één was voor mij dus om mij in Beervelde in te burgeren en mijn Nederlands een serieuze boost te geven. Daarvoor ben ik begonnen door een EHBO-cursus te volgen en aanvaardde ik kandidaat voor de gemeenteraad te worden. Op de tweede zondag van oktober 1984 werd ik verkozen maar, veel belangrijker, tegen dan had ik ook alle woningen en dus families van Beervelde bezocht. Als inburgering kan dat tellen, niet?

Werd u door de familie gedwongen om liberaal te zijn, met haar lange blauwe traditie?

Ik denk dat het voor de andere partijen – de socialisten, de Vlaams-nationalisten en christendemocraten... – ondenkbaar was mij op hun lijst te vragen, voor de liberalen was dat gewoon veel eenvoudiger. Daarenboven, ik moet toegeven dat ik van nature veel respect voor het zelfstandig ondernemerschap heb. En gelovig ben ik niet, zodus... zoiets heb je overigens of heb je niet... je kunt daar geen oordeel over vellen. Beschouw het als een gave of een geschenk als je gelovig kan zijn, iets dat ik niet heb. En toch ben ik een grote verdediger van de christelijke moraal! Zij hebben ons heerlijke muren gegeven, van waarden en normen, waarop je leunen en steunen kan.

Ik denk dat wij – de overheid en ik – nog niet weten of wij dit als een tijdelijke uiting van kunst, een performance, moeten beschouwen of er ontzettend veel geld in moeten pompen om te proberen aan dit werk een permanent karakter te geven.

Een eeuwenoude burgemeestersfamilie legt zeker wel enige druk op de jonge schouders?

Vanzelfsprekend. Als je ouders en voorouders het ver gebracht hebben, is het normaal dat ze voor hun kinderen hoge verwachtingen hebben en als je, daarenboven, zo een naam en titel draagt, dan maakt dat de zaak alleen maar erger. En nu, nu dat ik 65 word, hoe voel ik mij nu? Awel, heel goed! Met een grootvader die gouverneur van Oost-Vlaanderen was, met voorouders die generaties lang senator of burgemeester van Gent geweest zijn, terwijl ik het zelf toch nooit verder heb geschopt dan gewoon gemeenteraadslid te worden, en dan toch écht gelukkig te kunnen zijn, dat vind ik nu eens heerlijk! Ik kan perfect gelukkig zijn met wat ik hier heb. Geef mij een mooi domein, enkele medewerkers en de mogelijkheid om twee keer per jaar 200 exposanten en 20 000 mensen gelukkig te

maken, en meer hoeft ik niet te hebben.

Het beheren van een 25 hectare grote tuin, dat vraagt toch wat expertise? Heeft u daarvoor gestudeerd?

Ik heb een diploma als econoom behaald, maar wat het beheren van een park betreft, kan ik alleen maar zeggen, dat ik er misschien aanleg voor had. Ik ben trouwens altijd wel een soort van 'buitenmens' geweest hoor. Toen ik bv. mijn legerdienst moest doen wou ik absoluut paracommando worden. Op de rotsen van Marche-les-Dames naar boven klauteren, stel je voor! 's Nachts, in de winter, met een kompas in de hand en een zware zak op de rug, veertig kilometer door de Schotse heuvels lopen, dan mijn slaapzak uitrollen, in slaap vallen en 's morgens wakker worden en ontdekken dat ik en de rest van het peloton onder een laag verse sneeuw verdwenen zijn! Heerlijke ervaringen zijn dat. Ook de drill, je weet wel: 'Voorwaarts... Marche', vond ik fantastisch. Het leert je dingen aan te pakken. Iedereen kan altijd wel een uitvlucht zoeken voor iets wat moeilijk is in het leven of zeggen: 'Nee, dat is niet voor mij!', maar in het leger heb je die keuze niet... en dan maak je er het beste van, meer zelfs, het kan soms zelfs plezierig worden. 'Pleasant' dan niet in de zin dat het doet lachen, maar wel dat het een gevoel van trots en eigenwaarde brengt, van kalme ook, zeker als het dan eindelijk gedaan is... (*lacht*)... Ik kan maar medelijden hebben met dat deel van de jeugd van vandaag dat de juiste normen niet meekrijgt, dat aan zijn lot wordt overgelaten, en dat dan uit pure verveling de domste dingen doet.

Dat avontuurlijke van u was ook de indirecte oorzaak voor de kelders van Raveel hier?

De huidige villa hier, werd gebouwd op het onderste en ondergrondse niveau van een vroegere kasteel dat in 1948 afgebroken werd. Toen ik 17 jaar oud was, in 1966 was dat, wou ik zoals zovele jongeren van die leeftijd, een eigen plekje. Dat hoefde niet ver van het ouderlijke huis te zijn, maar toch stellig iets wat ik als mijn eigen 'hol' kon beschouwen. Door mijn sociaal isolement – de tol van het adeldom – begon ik, in plaats van te helpen aan een clublokaal van een of andere jeugdvereniging, op het diepste van het ondergrondse niveau hier, een eigen 'clublokaal' in elkaar te knutselen. Gelukkig stond mijn vader mij dat toe, meer zelfs: hij nam het als excuus om ook iets gekks te doen. Hij had in Brussel, waar hij toen woonde, op een vernissage in het Paleis voor Schone Kunst met de kunstenaar Roger Raveel kennis gemaakt. Ik vermoed dat hij leuk vond hoe die man probeerde hedendaagse schilderkunst buiten de limiet van een

omlijsting te brengen. Dat gaf hem het idee om de gangen tot aan het clublokaal van zijn puberale zoon door hem te laten verfraaien. En dus toonde hij Roger Raveel de bewuste ruimte en die zag er onmiddellijk het enorme potentieel van in. Hij greep zijn kans. Hij vond de uitdaging zo groot dat hij aan drie andere kunstenaars, namelijk, Raoul De Keyser, Elias en Lucassen vroeg om hem bij te staan.

Herinnert u zich dat nog?

Zeer zeker, nog heel goed! Ik, in mijn clublokaal, hij, in de gangen die er naartoe leidden, elk op zijn manier creatief bezig... Een jaar later... de ambetante zeventienjarige zonder rijbewijs was een ambetante achttienjarige mét rijbewijs geworden en van een clublokaal werd nooit meer gesproken. He-laa is hetzelfde niet gebeurd met het werk dat Roger Raveel in de sprookjesachtige ondergrond van een grafelijk kasteel achtergelaten had en dat steeds maar bekender werd. 45 jaar geleden, wou ik mij uitleven, en had mijn vader een bevestiging en nu... 45 jaar later, staan wij hier met de gebakken perren. Naast het zwembad waar in de zomer mijn echtgenote graag een plonsje doet, is er dus een onverkoopt geklasseerd monument dat door de aard van de materialen die gebruikt werden, niet meer in zo'n goede staat verkeert en dat de overheid graag zou willen restaureren in ruil voor een beetje meer toegankelijkheid. De bal ligt voor het ogenblik niet in mijn kamp. Ik denk dat wij – de overheid en ik – nog niet weten of wij dit als een tijdelijke uiting van kunst, een performance, moeten beschouwen of er ontzettend veel geld in moeten pompen om te proberen aan dit werk een permanent karakter te geven. En wat de huidige toegankelijkheid betreft... die staat discreet, op www.parkvanbeervelde.be vermeld.

Bedankt meneer de Graaf. En hopelijk komt het nog goed met de Raveel-kunstwerken.

Wie weet?